

Een modern Ziekenhuis.

PROF. ROTGANS' OPENINGSCOLLEGE IN ZIJN NIEUW ORATORIUM, 6 OCTOBER 1900.

EEN MODERN ZIEKENHUIS,
DOOR HERMAN ROBBERS.

Laten wij den tijd dankbaar zijn, die zooveel van ons eischt en ons in anderen doet eischen.

PROF. ROTGANS' *Inaugurale Rede*, blz. 42.

De Lange Brug, de Oude-Zijds-Burgwallen, de Grimburgwal, de Oude-Manhuispoort, de Doelenstraat . . . , hoe wél-vertrouwd, ja bijna huiselijk-intiem klinken ze den geboren Amsterdammer, die oude namen, hoe krachtig spreken ze tot z'n verbeelding, tot z'n herinnering. . . . Hij denkt aan de historie van z'n stad, aan wat hij daarover gelezen heeft. . . . Vondel komt hem in de gedachte en zijn Gysbrecht, dan natuurlijk dadelijk Nieuwjaarsdag . . . en de vet-beparelde chocolademelk die z'n grootmoeder te schenken placht, als hij — plichtmatig — z'n nieuwjaarsvisite maken kwam. . . . Hij ziet haar weer, de eerwaarde oude dame, met 't grijze haar in krullen langs de wangen . . . , ook z'n grootvader ziet hij weer zitten, in

z'n hoekje bij het raam, turende over het horretje, smakelijk smakkende aan z'n lange Goudsche pijp. . . . Ze woonden daar ergens in de buurt. Hoe dikwijls heeft hij, aan die droge oude-mannenhand, zoo na-den-middag, rustigjes, een grachtje omgewandeld! . . . Dan werd hem met de dikke gele rotting — ge weet wel, met dien overdreven-langen, gladivoren knop — gewezen op 't Stadhuis, verteld wat daar al nuttigs en al fraais tot stand gebracht werd, aan de lange — en zoo groene — tafels, en aan de hooge — en zoo kale — lessenaars. . . . De Bank van Leening werd hem aangetoond — van „vader Vondel” wat opgehaald —, en ook het „Gasthuis” . . . Maar dáárvan hoorde hij nooit veel. Er scheen iets griezeligs en geheims aan vast. Grootvader was er zelf nooit in geweest, maar hoopte er ook nooit te komen, zei hij wel eens, schielijk en wat schuw. . . . Hij scheen een beetje bang voor 't hooge grijze huis, al kwam hij er nooit openlijk voor uit. . . .